

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 415/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Gemeris, s. r. o., Kollárova 4, Banská Bystrica, zastúpenej advokátom JUDr. Ivanom Husárom, Vojenská 14, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 Er 1954/2011 z 13. júna 2018 a sp. zn. 11 Er 174/2015 z 25. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti Gemeris, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 31. júla 2018 sa obchodná spoločnosť Gemeris, s. r. o., Kollárova 4, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej

v záhlaví označených práv uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 1954/2011 z 13. júna 2018 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 243f ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) zastavil exekúciu v exekučnej veci sťažovateľky (oprávnenej) proti J. Č. a B. Č. (povinným) o vymoženie sumy 16 425,03 € s príslušenstvom z dôvodu, že sťažovateľka v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku nedoplnila návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v lehote 30 dní odo dňa účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela zákona“), ktorý nadobudol účinnosť 23. decembra 2015, t. j. najneskôr do 22. januára 2016. Sťažovateľka návrh na vykonanie exekúcie doplnila podaním adresovaným súdnemu exekútorovi, ktoré mu bolo doručené 25. januára 2016. Predmetná sťažnosť je na ústavnom súde vedená pod sp. zn. Rvp 1525/2018 a je pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Baricovej, ktorá je členkou III. senátu ústavného súdu.

2. V rovnaký deň bola ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 11 Er 174/2015 z 25. mája 2018 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd napadnutým uznesením podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku zastavil exekúciu v exekučnej veci sťažovateľky (oprávnenej) proti I. H. a E. H. (povinným) o vymoženie sumy 3 802,23 € s príslušenstvom z dôvodu, že sťažovateľka v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku nedoplnila návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v lehote 30 dní odo dňa účinnosti novely zákona, ktorý nadobudol účinnosť 23. decembra 2015, t. j. najneskôr do 22. januára 2016. Sťažovateľka návrh na vykonanie exekúcie doplnila podaním adresovaným súdnemu exekútorovi, ktoré mu bolo doručené 22. januára 2016. Predmetná sťažnosť bola na ústavnom súde vedená pod sp. zn. Rvp 1526/2018 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorý je členom I. senátu ústavného súdu.

3. Ústavný súd podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku uznesením sp. zn. PLs. ÚS 22/2018 z 19. septembra 2018 spojil sťažnosti sťažovateľky vedené pod sp. zn. Rvp 1526/2018 a sp. zn. Rvp 1525/2018 na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1525/2018.

4. Sťažovateľka v sťažnostiach zhodne namietala, že výklad uskutočnený okresným súdom týkajúci sa potreby doplnenia návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku v lehote 30 dní priamo exekučnému súdu nemá oporu v Exekučnom poriadku, je nelogický a v konečnom dôsledku porušuje jej v záhlaví označené práva. Vyslovila presvedčenie, že pokiaľ Exekučný poriadok jasne neurčil, komu má byť návrh na doplnenie exekúcie doručený, je potrebné považovať jeho doručenie súdnemu exekútorovi za postačujúce.

II.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich

z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

8. Vzhľadom na predmet konania vymedzený v bodoch 1 a 2 tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že problematikou zastavenia exekúcie podľa § 243f ods. 5 Exekučného poriadku sa zaoberal už v uznesení sp. zn. II. ÚS 774/2016 z 27. októbra 2016, v ktorom uviedol, že „Hoci ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu

bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu, alebo súdnemu exekútorovi), z napadnutého uznesenia vyvoditeľný právny záver okresného súdu, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, považuje ústavný súd za ústavne udržateľný, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (§ 243f ods. 6 Exekučného poriadku). Aj preto bolo tiež vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotnej sťažovateľky, k predmetu činnosti ktorej patrí aj vymáhanie pohľadávok, aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci doručila v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu, nielen poverenému súdnemu exekútorovi. V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na to, že právne dôsledky vyplývajúce z právneho záveru okresného súdu zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie.“. K rovnakému právnomu záveru ústavný súd dospel aj v uznesení sp. zn. III. ÚS 752/2016 z 8. novembra 2016, na odôvodnenie ktorého týmto odkazuje.

9. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutých uznesení okresného súdu ústavný súd dospel k názoru, že niet žiadneho dôvodu, aby sa od svojich predchádzajúcich záverov odchyľil. Napadnuté uznesenia okresného súdu obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by tieto závery okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

10. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich

dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O taký prípad tu však nejde.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že v prerokúvaných prípadoch niet žiadnej spojitosti medzi napadnutými uzneseniami okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, preto sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutých uznesení okresného súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by nimi mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosti aj v tejto časti.

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažností ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2018